

Sygn. akt II CSK 517/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko C. z siedzibą w P., W. S. i A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyła zaskarżony wyrok w stosunku do pozwanego W. S. w zakresie oddalającym powództwo o zadośćuczynienie ponad kwotę 500.000 (pięćset tysięcy) zł oraz w stosunku do pozwanego A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialności z siedzibą w S. w części oddalającej powództwo o zadośćuczynienie, a także w części oddalającej powództwo o zasądzenie zaległej skapitalizowanej renty do wysokości 228.000 (dwieście dwadzieścia osiem tysięcy) zł oraz renty bieżącej po 5.000 (pięć

tysięcy) zł miesięcznie i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w P. zasądził solidarnie od pozwanych W.S. i [...]ZOZ A. spółka z o.o. w S. 800.000 zł tytułem

zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami. Ponadto Sąd Okręgowy zasądził solidarnie na rzecz powódki od tych pozwanych kwotę 211.700 zł z ustawowymi odsetkami od dat określonych w wyroku, kwotę 64.000 zł skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres od 1.01.2009 r. do 30.04.2010 r. wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat określonych w wyroku, kwotę 93.600 zł skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres od 1.05.2010 r. do 31.05.2011 r. z ustawowymi odsetkami od kwot i dat określonych w wyroku, 112.800 zł skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres od 1.06.2011 r. do 31.05.2013 r. z ustawowymi odsetkami od kwot i dat określonych w wyroku. Zasądził także na rzecz powódki kwoty po 7.200 zł miesięcznie tytułem bieżącej renty na zwiększone potrzeby powódki, płatnej do rąk opiekuna prawnego powódki, począwszy od czerwca 2013 r. W punkcie 5 wyroku Sąd Okręgowy zasądził także od pozwanego C. w P. na rzecz powódki kwoty zasądzone od pozwanych [...] ZOZ A. sp. z o.o. w S. i W. S.), z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez pozwanego C. w P. zwalnia pozostałych dwóch pozwanych i odwrotnie oraz że pozwany C. w P. odpowiada każdorazowo do wysokości sumy gwarancyjnej określonej w polisie serii AA nr (...) z 31.05.2006 r., to jest do kwoty 100.000 zł. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił odpowiedzialność wszystkich pozwanych za szkody mogące powstać w przyszłości i pozostające w związku ze zdarzeniami z 8.06.2006 r. W pozostałej części Sąd Okręgowy oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Na skutek apelacji pozwanych, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1, 2, 3, 4, 5 i 8 w ten sposób, że zasądził od pozwanych W. S. i C. z siedzibą w P. na rzecz powódki do rąk jej opiekuna prawnego 100.000 (sto tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od 8.09.2009 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego; zasądził od pozwanego W. S. na rzecz powódki do rąk jej opiekuna prawnego 400.000 (czterysta tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od 8.09.2009 r. do dnia zapłaty; zasądził od pozwanych W. S., A. sp. z o.o. z siedzibą w S. i od pozwanej C. z siedzibą w P. na rzecz powódki do rąk jej opiekuna prawnego 100.000 (sto tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od 8.12.2009 r. od kwoty 50.000 zł i od 30.04.2010 r. od pozostałej

kwoty do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez każdego z pozwanych zwalnia pozostałych; zasądził od pozwanych W. S. i A. sp. z o.o. z siedzibą w S. na rzecz powódki do rąk jej opiekuna prawnego 76.700 (siedemdziesiąt sześć tysięcy siedemset) złotych z ustawowymi odsetkami od 30.04.2010 r., z tym że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego; zasądził solidarnie od pozwanych W. S. i C. z siedzibą w P. na rzecz powódki do rąk jej opiekuna prawnego odsetki bliżej określone w punkcie 5 sentencji; zasądził od pozwanych W. S. i C. z siedzibą w P. na rzecz powódki 5.000 (pięć tysięcy) złotych miesięcznie tytułem renty, płatnej do 10-go każdego miesiąca, do rąk opiekuna prawnego powódki, poczynając od czerwca 2013 r. z ustawowymi odsetkami od dnia opóźnienia w płatności poszczególnych świadczeń miesięcznych z powyższego tytułu, z tym że spełnienie tego świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego; stwierdził, że odpowiedzialność pozwanej C. z siedzibą w P. z tytułu świadczeń zasądzonych w punktach 1, 3, 5 i 6 łącznie ogranicza się do kwoty 100.000 (sto tysięcy) złotych; w pozostałym zakresie objętym zaskarżeniem oddalił powództwo; oddalił apelacje pozwanych w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

Na podstawie historii choroby sporządzonej przez lekarza med. M. P., współpracującego z pozwaną A., Sąd Okręgowy ustalił, że powódka dotknięta była obustronnym niedorozwojem piersi i kwalifikowała się do zabiegu ich implantowania, a także że nie było przeciwwskazań natury psychicznej do wykonania tego zabiegu. Zabieg u pacjentki miał być przeprowadzony w dniu 8.06.2008 r. przez lek. med. M.P. z udziałem pozwanego W. S. jako anestezjologa.

Wyrokiem z dnia 24.11.2010 r. Sąd Rejonowy w S. w sprawie o sygn. akt V K (...) uznał W. S. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 8.06.2006 r. w S., będąc zobowiązanym do opieki nad pacjentką K. K. z racji pełnienia funkcji lekarza anestezjologii w trakcie znieczulania podczas zabiegu plastyki piersi, której poddała się w [...] Zakładzie Opieki Zdrowotnej A. w S., po zaintubowaniu pokrzywdzonej, powodującym przedostawanie się powietrza pod powłoki skórne zamiast do układu oddechowego, skutkującego powstaniem odmy opłucnowej i rozedmy podskórnej, nie zachował ostrożności wymaganej podczas

procesu znieczulenia i naruszył zasady prawidłowego postępowania lekarskiego w ten sposób, że zaniechał należytej analizy stanu zdrowia pacjentki na podstawie urządzeń monitorujących oraz obserwacji twarzy i szyi, wskutek czego w sposób opóźniony rozpoznał opisane powikłania, co spowodowało, że mimo przeprowadzenia akcji reanimacyjnej doszło do niedotlenienia ośrodkowego układu nerwowego, trwałego uszkodzenia tego układu, czym nieumyślnie spowodował powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu K. K. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, jak również w postaci innego ciężkiego kalectwa, wyrażającego się w encephalopatii niedokrwiennej - anoksemicznej i porażeniu spastycznym czterokończynowym, co mógł i powinien przewidzieć, tj. czynu z art. 156 § 2 kk. Wyrok ten jest prawomocny.

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Lekarskiego w S. W. S. został uznany za winnego tego, że nie dochował należytej staranności wobec pacjentki K. K. podczas przeprowadzonego zabiegu w A. w dniu 8.06.2006 r., tj. nie sprawował dostatecznego nadzoru anestezjologicznego nad prowadzoną wentylacją w trakcie znieczulenia, co doprowadziło u ww. pacjentki do opóźnionego rozpoznania odmy śródpiersia oraz odmy podskórnej twarzy, szyi i klatki piersiowej, co w konsekwencji mogło spowodować powikłania neurologiczne u pacjentki.

Na skutek opisanego wyżej zachowania pozwanego W. S. powódka - według opinii sądowej lek. J. N. - znajduje się w stanie charakteryzującym się m.in. brakiem kontaktu słownego, brakiem mowy, brakiem możliwości chodzenia, nawet przy pomocy osób trzecich, niedotlenieniem mózgu i następowym wielomiejscowym rozmiękaniu korowo - podkorowym, całkowitą afazją ruchową i czuciową, głębokim zespołem otępiennym na pograniczu życia wegetatywnego, z brakiem kontaktu ze światem zewnętrznym.

Obecny stan zdrowia powódki ma w całości związek z błędnie dokonanym znieczuleniem przedoperacyjnym z 8.09.2006 r. Cierpienie powódki określić należy jako znaczne. Powódka po zabiegu wymagała i nadal będzie wymagać leczenia farmakologicznego. Zdaniem Sądu Okręgowego szacowany miesięczny koszt zakupu leków dla powódki wynosi ok. 500 zł. Powódka wymaga stałej, całodobowej opieki osób trzecich. Schorzenia powódki są trwałe i nieodwracalne i nie podlegają

leczeniu przyczynowemu. Do kosztu obsługi medycznej powódki po 8.06.2006 r., jak i obecnie dochodzi także koszt do 1.000 zł miesięcznie na potrzeby specjalnej diety szczękowej. Dotychczas wydatkowane przez powódkę kwoty na zakup leków i środków higieny ocenić należy według opinii biegłego jako celowe. Ojciec powódki faktycznie zaprzestał aktywności zawodowej w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Od 8.06.2006 r. cały swój czas poświęca na opiekę nad córką, czyniąc to kosztem dochodów, które mógłby uzyskiwać, gdyby poświęcał swój czas na działalność gospodarczą prowadzoną przed 8.06.2006 r.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości. Odpowiedzialność cywilna pozwanego W. S. jest według Sądu Okręgowego przesądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z 24.11.2010 r. (art. 11 k.c.) i opiera się na przepisie art. 415 k.c. Do rozważenia natomiast pozostawała odpowiedzialność pozwanej A.. Według Sądu Okręgowego, podstawy prawnej odpowiedzialności tej pozwanej należy poszukiwać w przepisie art. 430 k.c. Zdaniem tego Sądu, w judykaturze i piśmiennictwie ukształtował się w miarę jednolity model tej odpowiedzialności, w którym pojęcie podporządkowania rozumie się szeroko, uznając za wystarczające stwierdzenie ogólnego czy też organizacyjnego kierownictwa, jak również ogólnego charakteru wiążących wskazówek. Sąd Okręgowy przyjął, odwołując się do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z 26.01.2011 r. IV CSK 308/10 (Lex 784320), że niezależność zawodowa lekarza w zakresie sztuki medycznej nie sprzeciwia się stwierdzeniu stosunku podporządkowania w rozumieniu art. 430 k.c. Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany W.S. na stałe współpracował z pozwaną spółką A.. Współpraca ta, w ocenie Sądu Okręgowego, wykazywała elementy podporządkowania pozwanego W.S.. Status zakładu leczniczego, będącego niepublicznym zakładem opieki zdrowotnej, nie wyłącza go z kręgu podmiotów powierzających czynności innym osobom w rozumieniu art. 430 k.c., a pozwany W.S. wykonywał czynności na rachunek powierzającego. W sprawie ustalono, że formą rozliczenia pomiędzy współpозwanymi było wynagrodzenie wypłacone pozwanemu W.S. przez pozwaną A.. Ponadto należności wynikające z udzielania świadczeń pacjentom, w tym powódce, przypadały bezpośrednio i wyłącznie

pozwanej spółce A.. Zdaniem Sądu Okręgowego odpowiedzialność pozwanego W.S. i pozwanej spółki A. jest solidarna.

Odpowiedzialność pozwanego C. Wzajemnych jest odpowiedzialnością gwarancyjną. Pozwany ten na tej podstawie odpowiada za pozwanego W. S.. Zdaniem Sądu Okręgowego pozwany ubezpieczyciel nietrafnie powoływał się na wyłączenie swojej odpowiedzialności z powodu rażącego niedbalstwa pozwanego W. S. Przepis art. 827 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 10.08.2007 r. stanowił, że zakład ubezpieczeń jest wolny od odpowiedzialności, jeżeli ubezpieczający albo osoba, z którą ubezpieczający pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym lub za którą ponosi odpowiedzialność, wyrządziła szkodę umyślnie, a w razie rażącego niedbalstwa odszkodowanie nie należy się, chyba że zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach zasadom współżycia społecznego. W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach sprawy pozwany ubezpieczyciel, odmawiając wypłaty odszkodowania godzi w sprawiedliwość społeczną, a także bezpodstawnie uchyla się od odpowiedzialności w sytuacji, gdy jego klient wyrządził powodce szkodę, naruszając elementarne zasady sztuki lekarskiej.

Oceniając zasadność poszczególnych żądań, Sąd Okręgowy uwzględnił w całości roszczenie o zapłatę 800.000 zł z tytułu zadośćuczynienia uznając, że sytuacja powódki jest dramatyczna, bez szans na to, że ulegnie poprawie. Krzywda powódki w sensie życiowym znacznie wykracza poza kategorie bólu fizycznego czy psychicznego. Życie powódki nigdy nie powróci do stanu, który można by kwalifikować jako normalny.

Ustosunkowując się do zgłoszonych przez powódkę żądań odszkodowawczych, Sąd Okręgowy uznał, że powodce nie należy się zwrot kosztów dojazdu osób bliskich w okresie od 13.02.2006 r. do 18.12.2008 r., skoro powódka przebywała w szpitalu tylko do 18.12.2006 r. Żądanie odszkodowania z tego tytułu uzasadnione jest do kwoty 1.500 zł (stawka 10 zł jako dzienny koszt dojazdu rodziców do powódki; 5 miesięcy x 30 dni x 10 zł).

Sąd Okręgowy rozważył poszczególne pozycje dochodzonego odszkodowania za okres 24 miesięcy, a nie 29 miesięcy, tj. uwzględniając okres od wyjścia powódki ze szpitala do 31.12.2008 r. W tym okresie powódka wymagała stałej opieki przez 24 godziny, którą to opiekę wykonywał jej ojciec. W tym czasie powódka poddawana była również procesowi rehabilitacji i masażu. Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy uznał, że dochodzona z tytułu odszkodowania kwota 211.700 zł to niezbędne minimum, które należne jest powódce. Określając odszkodowanie w takiej wysokości Sąd Okręgowy powołał się także na przepisy art. 321 § 1 k.p.c. i art. 322 k.p.c.

Zasądzając na rzecz powódki stosowną rentę z tytułu zwiększonych potrzeb, Sąd Okręgowy powołał się na przepis art. 444 § 2 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego renta powódki za okres od stycznia 2009 r. do 30.04.2010 r. powinna wynosić 4.000 zł miesięcznie. Rentę uzasadniały koszty rehabilitacji, masażu, fizykoterapii, koszt opieki nad powódką przez jej ojca i przez kwalifikowaną pielęgniarkę, pielucho majtki, środki lecznicze i higieniczne. Za okres 16 miesięcy powódce należy się zatem renta skapitalizowana w kwocie 64.000 zł. Za dalszy okres, to jest od 1.05.2010 r. do 31.05.2011 r. wysokość renty według Sądu Okręgowego określić należało na kwotę 7.200 zł miesięcznie, co uzasadnia przyznanie powódce kwoty 93.600 zł jako renty skapitalizowanej. W okresie od 1.06.2011 r. do 31.05.2013 r. powódce należy się renta skapitalizowana w kwocie 112.800 zł, gdyż uwzględnić należało „fakt funkcjonowania zabezpieczenia we wskazanym okresie dotyczącego tego samego tytułu”, co oznacza, że miesięczna rata w tym okresie powinna wynosić 4.700 zł miesięcznie. Od czerwca 2013 r. powódce należy się renta bieżąca w kwotach po 7.200 zł miesięcznie.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli apelacjami pozwany W. S. i Pozwany Szpital.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego W. S. , odwołując się do treści art. 11 k.p.c. i stwierdzając, że decydujące znaczenie do przyjęcia podstaw jego odpowiedzialności ma prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w S. z 22.11.2010 r., V K (...), stwierdzający winę pozwanego w spowodowaniu nieumyślnie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu powódki.

Rozpoznając apelację pozwanej spółki A., Sąd Apelacyjny wskazał, że nie ma podstaw do przypisania jej odpowiedzialności za szkody niemajątkowe i z tytułu renty wobec zwiększonych potrzeb na podstawie art. 471 k.c., ponieważ przepis ten nie odnosi się do tych kwestii. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska zajętego przez Sąd Okręgowy, że podstawą do przypisania pozwanej spółce A. odpowiedzialności jest art. 430 k.c., jak również, że pozwana ta obowiązana jest do płacenia na rzecz powódki renty z tytułu zwiększonych potrzeb. W ocenie Sądu Apelacyjnego, pozwana spółka A. nie jest sprawcą czynu niedozwolonego na szkodę powódki, jak również nie ponosi odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego na innej podstawie. Odpowiedzialność pozwanej spółki A. nie wynika w tym wypadku z przepisu art. 429 k.c., ani z art. 430 k.c. Okoliczności przytoczone przez Sąd Okręgowy są bowiem charakterystyczne jedynie dla umowy zlecenia. Fakt, że pozwany W. S. otrzymywał wynagrodzenie od pozwanej spółki A. potwierdza jedynie istnienie tej umowy, a nie to, że przyjmujący zlecenie podlegał kierownictwu pozwanej spółki w rozumieniu art. 430 k.c. Samo zlecenie nie jest wystarczającą przesłanką do zastosowania tego przepisu; konieczne są jeszcze dalsze przesłanki, tj. podległość lekarza i obowiązek stosowania się do wskazówek podmiotu, z którym zawarł umowę zlecenia. W konkluzji Sąd Apelacyjny przyjął, że pozwana spółka A. nie ponosi odpowiedzialności na podstawie przepisów o czynach niedozwolonych, nie jest więc zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki zadośćuczynienia oraz renty na zwiększone potrzeby.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniosła powódka, zaskarżając go w części zmieniającej wyrok sądu pierwszej instancji oraz oddalającej powództwo, a także w zakresie rozstrzygnięcia w stosunku do pozwanych ad. 2) i ad. 3) w przedmiocie kosztów procesu za obie instancje. W ramach pierwszej podstawy kasacyjnej skarżąca zarzuciła naruszenie art. 430 k.c., art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 i 2 k.c.. W ramach drugiej podstawy kasacyjnej skarżąca zarzuciła naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na tej podstawie wносиła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Usprawiedliwiony jest zarzut skargi naruszenia art. 430 k.c. Z uzasadnienia skarżonego wyroku wynika, że podstawowym argumentem, który, w ocenie Sądu, zdecydował o oddaleniu powództwa przeciwko spółce „A.” było uznanie, że przepis ten należy interpretować w sposób „całkowicie obiektywny”, gdyż szerokie rozumienie podporządkowania, o jakim w nim mowa, może prowadzić „do większej ochrony strony pokrzywdzonej”. Argument ten jest w pewnej mierze oparty na nieporozumieniu. W sprawie chodzi bowiem nie tyle o wyważenie interesów powierzającego wykonywanie czynności innej osobie oraz pokrzywdzonego działaniem tej osoby, ile o sposób rozumienia podporządkowania w sytuacji, kiedy osoba wykonująca powierzone czynności zachowuje autonomię, a nawet swobodę w działaniu, ze względu na specyfikę tych czynności (tu czynności lekarza). Jest rzeczą jasną i Sąd Apelacyjny to uznaje, że w wypadku lekarza, przewidziany w art. 430 k.c. „obowiązek stosowania się do wskazówek” powierzającego nie dotyczy, i nie może dotyczyć, samej istoty działań leczniczych, tj. postawienia diagnozy i stosowanej terapii. W grę może zatem wchodzić określony stopień podporządkowania lekarza typu organizacyjno – technicznego. W rozpoznawanej sprawie dotyczyło to zapewnienia przez pozwaną spółkę pomieszczenia, sprzętu i leków oraz miejsca i czasu przeprowadzenia zabiegu operacyjnego, a także zorganizowania całego zespołu operacyjnego. W tym zakresie pozwany lekarz nie miał samodzielności i był zdany na działania organizatorskie pozwanej spółki. W takiej zaś sytuacji, jak to uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CSK 308/10 (OSNC 2011 nr 10, poz. 116) należy przyjąć istnienie organizacyjnego podporządkowania lekarza, które usprawiedliwia co do zasady odpowiedzialność na podstawie art. 430 k.c. niepublicznego zakładu opieki zdrowotnej za szkodę wyrządzoną z winy tego lekarza. W aprobującej glosie do tego orzeczenia wskazano, że zakład ten nie ponosiłby odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez lekarza, gdyby ten był w pełni niezależnym kontrahentem. Byłoby zaś tak w przypadku, gdyby wynajmował salę operacyjną i sprzęt do przeprowadzanego zabiegu operacyjnego. W rozpoznawanej zaś sprawie lekarz działał w strukturze organizacyjnej pozwanego zakładu leczniczego i - siłą rzeczy - był od tej struktury uzależniony. Taka zaś forma podporządkowania stanowi, wbrew pogładowi Sądu Apelacyjnego, wystarczającą podstawę do

przypisania pozwanej spółce - organizatorowi podjętych w stosunku do powódki czynności leczniczych - co do zasady odpowiedzialności odszkodowawczej za wyrządzoną jej szkodę.

Usprawiedliwiony jest też zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 445 § 1k.c. W orzecznictwie panuje zgodny pogląd co do tego, że niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy w dużej mierze od uznania sądu, które powinna opierać się na uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy (por. reprezentatywny w tej mierze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, OSNC 2011, nr 4, poz. 44 i powołane w nim bogate orzecznictwo). Jednocześnie przyjmuje się na ogół zgodnie, że ten - z istoty swojej w dużej mierze uznaniowy charakter wysokości przyznawanego zadośćuczynienia - sprawia, że korygowanie jej przez sąd drugiej instancji jest uzasadnione, gdy jest ona wygórowana lub zaniżona w sposób rażący (por. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., OSNC 1971, nr 3, poz. 53, z dnia 7 stycznia 2000 r., II CKN 651/98, czy z dnia 27 stycznia 2014 r., IV CSK 112/14 - nie publ.). W rozpoznawanej sprawie zmniejszenie przez Sąd Apelacyjny kwoty zadośćuczynienia przyznanego powódce o ponad 1/3 wysokości, w sytuacji ustalenia, że jej stan zdrowia w wyniku niewłaściwie przeprowadzonego znieczulenia operacyjnego w nieodwracalny sposób lokuje się na pograniczu wegetatywności, nie znajduje dostatecznego usprawiedliwienia. Na pewno nie może być tu argumentem za tym zmniejszeniem uwzględnienie przez Sąd należnych odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzanego świadczenia.

Z tych przyczyn skarga kasacyjna podlegała uwzględnieniu (art. 398¹⁵ w zw. z art. 108 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.).

jw